

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/97/2023
Identifikačné číslo spisu:	8117201575
Dátum vydania rozhodnutia:	16.12.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:8117201575.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Svetlovskej a sudcov JUDr. Ing. Maria Dubaňa a JUDr. Nory Halmovej v spore žalobkyne W. K., narodenej XX. B. XXXX, O., Z. XXXX/XX, proti žalovanej obchodnej spoločnosti PO CAR, s. r. o., Prešov, Petrovianska 11565/1, IČO: 31 693 989, zastúpenej advokátom JUDr. Dušanom Maruščákom, Stropkov, Námestie SNP 538/1, o vydanie vzájomných plnení s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 15Csp/19/2017 a o dovolaní žalovanej proti rozhodnutiu Krajského súdu v Prešove z 27. septembra 2022 sp. zn. 18CoCsp/39/2021, takto

rozhodol:

Dovolanie zamietla.

Žalobkyni p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 15. mája 2021 (druhým v poradí) č. k. 15Csp/19/2017 - 236 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 15.270 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne od 01. decembra 2016 do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku (I.), zaviazal žalobkyňu vydať žalovanej osobné motorové vozidlo značky Volkswagen POLO, EČV: O. XXX Y, VIN: H, ktoré bolo predmetom zmluvy o predaji motorového vozidla z 11. augusta 2014 a to v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku (II.) a žalobkyni voči žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (III.). Súd prvej inštancie na skutkový stav aplikoval ustanovenia § 52 ods. 1, 2, 3 a 4, § 53 ods. 5, § 54 ods. 1 a 2, § 457, § 458 ods. 1, 2 a 3, § 517 ods. 1, 2 a 3, § 588, § 599 ods. 1 a 2, § 619 ods. 1 veta prvá, § 620 ods. 1, § 621, § 622 ods. 1, § 623 ods. 1, § 625, § 626 ods. 1, § 627 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník. Súd prvej inštancie ďalej aplikoval § 18 ods. 1, 2, 4 a 9 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Výkonaným dokazovaním mal preukázané, že žalobkyňa ako spotrebiteľ uzatvorila so žalovanou ako dodávateľom 11. augusta 2014 zmluvu o predaji motorového vozidla, ktorej predmetom bola kúpa motorového vozidla Volkswagen Polo s evidenčným číslom O. XXX Y, ktoré prevzala dňa 03. októbra 2014 a ktorým dňom začala plynúť záručná lehota na uplatnenie nárokov zo

zodpovednosti za vady. Žalovaná žalobkyňou reklamované vady odstraňovala od 30. novembra 2015 do 18. decembra 2016 a od 21. januára 2016 do 22. januára 2016. Uvedenú vadu žalobkyňa opätovne reklamovala 01. marca 2016, kedy bola riešená aj poisťná udalosť s označením tzv. pazvukov, čo nesporne vyplýva zo znaleckého posudku s tým, že motorové vozidlo jej bolo odovzdané 30. marca 2016. Naposledy danú vadu reklamovala v autorizovanom servise spoločnosti Moris Slovakia s. r. o. (ktorá vykonáva záručné opravy motorových vozidiel značky Volkswagen na základe zmluvného vzťahu so spoločnosťou Porsche Slovakia s. r. o.), 28. septembra 2016, ktorý jej 09. novembra 2016 oznámil vybavenie reklamácie. Tvrdenie, že Moris Slovakia s. r. o. nie je autorizovaným servisom žalovaná nepreukázala a preto súd prvej inštancie aplikoval § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Žalovaná tvrdila, že žalobkyňou reklamovaná vada je len simulovaná. Znaleckým posudkom č. 21/2020 však bolo nesporne preukázané, že žalobkyňou popisované vady sa s najväčšou pravdepodobnosťou vyskytovali pri všetkých reklamáciách a znalec uviedol, že ide o vady skutočné vyskytujúce sa aj v čase vykonania znaleckého posudku. Pri rozporoch vyjadrení svedka B. M. a spoločnosti Moris Slovakia s. r. o. súd prvej inštancie vychádzal z vyjadrenia Moris Slovakia s. r. o., ktorá uviedla, že reklamácia uplatnená žalobkyňou v ich autorizovanom servise bola oznámená žalovanej. Svedok B. M. ukončil pracovný pomer v Moris Slovakia s. r. o. k 31. októbru 2016, t. j. pred skončením reklamačného procesu. Pôvodná dĺžka záručnej lehoty sa preto predĺžila o dobu opráv reklamovanej vady od 30. novembra 2015 do 08. decembra 2015, od 21. januára 2016 do 22. januára 2016, od 01. marca 2016 do 30. marca 2016 a od 28. septembra 2016 do 09. novembra 2016 celkovo o 84 dní od prevzatia motorového vozidla dňa 03. októbra 2014, teda uplynula 27. decembra 2016. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobkyňa platne odstúpila od zmluvy podaním zo dňa 18. novembra 2016 doručeným žalovanej 21. novembra 2016 v súlade s § 623 ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 18 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Žalovaná platnosť odstúpenia od zmluvy namietla s poukazom na § 18 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6MCdo/16/2011. Z odôvodnenia rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a v nadväznosti na to z ustanovení § 619, § 622, § 623, § 625 Občianskeho zákonníka vyplýva, že sú špeciálnymi ustanoveniami o zodpovednosti za vady pri predaji tovaru v obchode, t. j. pri spotrebiteľských kúpnych zmluvách, ktoré upravujú podmienky zodpovednosti predávajúceho za vady predanej veci, dĺžku záručnej doby, práva kupujúceho, ktoré má pri výskyte väd predanej veci, miesto, ako aj spôsob akým treba práva zo zodpovednosti za vady predanej veci vo forme reklamácie uplatniť a lehoty k uplatneniu práv zo zodpovednosti za vady. Ustanovenie § 18 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom do 01. júla 2007 upravuje lehoty pre rozhodnutie o reklamacii, včítane sankcií za oneskorené vybavenie reklamácie, ktorou je nevyvrátiteľná právna domnienka, že kupujúcemu svedčia práva z titulu neodstrániteľnosti väd, hoci ide o vady veci, ktoré by bolo možné odstrániť, čo znamená, že kupujúci má po márnom uplynutí 30 dňovej lehoty právo zotrvať na požiadavke odstránenia vady, alebo zmeniť voľbu a uplatniť práva podľa § 623 Občianskeho zákonníka. Svoju voľbu riešenia existencie vady musí spotrebiteľ urobiť bezodkladne po uplynutí 30 dňovej lehoty na vybavenie reklamácie a je ňou viazaný. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6MCdo/16/2011 je riešená odlišná skutková situácia, kedy spotrebiteľ motorové vozidlo reklamoval 11. októbra 2006, riadne prevzal 10. augusta 2007 a nároky titulom odstúpenia od zmluvy si uplatnil až podaním zo dňa 27. marca 2008 napriek tomu, že po ukončení posledného reklamačného procesu už ďalej vady predmetu kúpy nereklamoval. V tomto konaní si žalobkyňa nároky z odstúpenia od zmluvy v zmysle § 18 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa voči žalovanej uplatnila ešte v čase pred prevzatím motorového vozidla po oprave na základe reklamácie zo dňa 28. septembra 2016 a toto prevzala dňa 12. decembra 2016 z dôvodu, aby si mohla splniť svoju reštitučnú povinnosť v zmysle § 457 Občianskeho zákonníka, keďže uvedená reklamácia nebola uplatnená priamo u predávajúceho, ale v inom autorizovanom servise. Zo strany žalobkyne teda neprišlo k zmene pôvodne voľby uplatneného nároku zo zodpovednosti za vady voči žalovanej odstúpením od zmluvy zo dňa 18. novembra 2016. Taktiež vzhľadom na závery znaleckého posudku číslo 21/2020 boli splnené podmienky pre odstúpenie od zmluvy aj v zmysle § 623 ods. 1 veta druhá Občianskeho zákonníka.

1.1. Keďže žalobkyňa podaním zo dňa 18. novembra 2016 platne odstúpila od kúpnej zmluvy uzatvorenej medzi sporovými stranami v predmete predaja motorového vozidla v rámci prekluzívnej

lehoty, potom súd prvej inštancie žalobe v plnom rozsahu vyhovel, vrátane úroku z omeškania v časti o zaplatenie 15.270 eur od 01. decembra 2016 do zaplatenia, keďže v tom čase bolo odstúpenie od zmluvy v dispozičnej sfére žalovanej. Vzhľadom na charakter záväzku ako synalagmatického súd vyhovel žalobe aj v časti povinnosti žalobkyne vydať sporné motorové vozidlo.

1.2. Žalovaná namietla opotrebenie vozidla po odstúpení od zmluvy a žiadala vydanie bezdôvodného obohatenia. Uvedené vyplýva z ustanovenia § 458 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pričom úžitkom je potrebné rozumieť aj opotrebenie veci bežným užívaním a to po strate dobrej viery ohľadom vlastníckeho vzťahu k veci a oprávnenosti jej ďalšieho užívania. Ak vracia kupujúci predávajúcemu vec, pretože kúpna zmluva bola účinne zrušená alebo je neplatná, nemá predávajúci právo na náhradu za zníženie hodnoty veci, ktorá je dôsledkom jej bežného užívania a s tým súvisiaceho opotrebenia do okamžiku zrušenia zmluvy, prípadne do právoplatnosti rozsudku, ktorým súd určí, že vlastníkom veci je predávajúci z dôvodu neplatnosti kúpnej zmluvy, ak kupujúci do tej doby vec užíval v dobrej viere (rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 25.09.2008 pod sp. zn. 3Cdo/113/2007). Žalovaná nepreukázala, že by žalobkyňa neužívala motorové vozidlo v dobrej miere a súčasne svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia riadne nekvantifikovala a ani neoznačila žiadne dôkazy. Súčasne by podľa súdu prvej inštancie bolo možné zaoberať sa daným nárokom len v prípade jeho uplatnenia vzájomným návrhom, t. j. nie započítanou námietkou, keďže podľa § 581 ods. 2 Občianskeho zákonníka nemožno započítať pohľadávku, ktorej splatnosť ešte nenastala.

1.3. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej ako „CSP“).

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 27. septembra 2022 č. k. 18CoCsp/39/2021 - 297 na odvolanie žalovanej rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (I.) a priznal žalobkyni voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% (II.). Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie dôsledne zistil skutkový stav a vec správne právne posúdil, pričom odvolací súd odkázal na § 52 ods. 1, § 54 ods. 2, § 623 ods. 1, § 625 Občianskeho zákonníka a § 18 ods. 1, 2 a 9 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Odvolací súd uviedol, že z obsahu súdneho spisu vyplýva, že žalovaná si uplatnila v servise PO CAR s. r. o., Prešov reklamáciu vady zákazkovým listom č. G296196 prijatým 30. novembra 2015, opätovne zákazkovým listom č. G298080 zo dňa 21. januára 2016 a následne zákazkovým listom č. G212298 prijatým dňa 28. septembra 2016. Z listu Moris Slovakia s. r. o. zo dňa 09. novembra 2016 vyplýva, že na základe zákazky G212298 zo dňa 28. septembra 2016 žalobkyni oznamujú, že vozidlo je opravené podľa technologických postupov výrobného závodu (výmenou ND), a môže si ho prísť prevziať, čo sa uskutočnilo dňa 12. decembra 2016. Listom z 18. novembra 2016, doručeným žalovanej dňa 21. novembra 2016, žalobkyňa odstúpila od zmluvy z dôvodu opätovne sa vyskytujúcej vady po oprave, nevybavenie reklamácie v stanovenej lehote a žalovanú vyzvala na peňažné plnenie. Z rovnakým dôvodom žalobkyňa adresovala žalovanej odstúpenie od zmluvy aj listom zo 16. januára 2017, doručeným žalovanej dňa 17. januára 2017. Z mailovej komunikácie medzi žalobkyňou a pracovníkom importéra Porsche Slovakia s. r. o., konkrétne z vyjadrenia zo dňa 31. októbra 2016, že bola spolu so zástupcom technickej podpory pre značku Volkswagen (Porsche Slovakia s. r. o.) vykonaná skúšobná jazda na vozidle VW Polo v spoločnosti Moris Slovakia s. r. o., aj so zástupcami autorizovaného servisu a boli navrhnuté ďalšie riešenia pri odstraňovaní vady. Z vyjadrenia autorizovaného servisu Moris Slovakia s. r. o. so sídlom v Košiciach vyplýva, že na predmetné vozidlo sa v čase otvorenia zákazky podľa zákazkového listu G212298 z 28. septembra 2016 vzťahovala poskytnutá záruka v trvaní dvadsiatich štyroch mesiacov od jeho zakúpenia. Po prijatí vozidla do servisu bola vykonaná diagnostika vozidla za účelom zistenia závady, skúšobná jazda, demontáž prístrojovej dosky, demontáž stĺpika a kontrola skrutiek na volantovej tyči. Po konzultácii s výrobcom bola prevedená výmena zotrvačníka, ložiska spojky, komplet celej spojky a kĺbového hriadeľa. O predmetnej záručnej oprave upovedomili importéra vozidla značky VW Porsche Inter auto Slovakia s. r. o., ako aj spoločnosť žalovanej. Uvedená spoločnosť vykonáva záručné opravy motorových vozidiel zakúpených aj u iných predajcov, pričom oprávnenie spoločnosti Moris Slovakia s. r. o. vykonať záručnú servisnú opravu motorového vozidla zakúpeného u iného predajcu vyplýva zo zmluvného vzťahu medzi spoločnosťou Moris Slovakia s. r. o. a spoločnosťou Porsche Slovakia s. r. o.

ako importérom značky pre Slovenskú republiku, ktorého prioritným predmetom je vykonanie údržby a opravy motorových vozidiel značky Volkswagen a predaj Volkswagen originálnych dielov. Dátum a spôsob vyrozumienia spoločnosti PO CAR s. r. o. o uplatnenej záručnej oprave nemožno s odstupom času presne identifikovať z dôvodu ukončenia pracovného pomeru príslušného zamestnanca p. B. M.Č. k 31. októbru 2016. Existenciu žalobkyňou reklamovanej vady - zvuky z oblasti prístrojovej dosky, potvrdil znalec Ing. Y. C. v znaleckom posudku č. 21/2020.

2.1. Odvolací súd posudzoval predovšetkým odvolacie námietky žalovanej týkajúce sa práva žalobkyne reklamovať vady aj u iného autorizovaného servisu okrem prevádzky žalovanej, ktorá disponuje takýmto servisom a týkajúce sa včasnosti uskutočnenia reklamácie, v nadväznosti na čo podľa názoru žalovanej nemala žalobkyňa nárok na postup odstúpenia od kúpnej zmluvy a vrátenia si vzájomných plnení.

2.2. Odvolací súd k tejto odvolacej námietke uviedol, že spotrebiteľ môže uplatniť reklamáciu v ktorejkoľvek prevádzkarni predávajúceho, v ktorej je prijatie reklamácie možné s ohľadom na predávané výrobky alebo poskytované služby, alebo u určenej osoby, ktorá je povinná reklamáciu vybaviť. Určená osoba je zvyčajne uvedená ako autorizovaný servis. Odvolací súd uviedol, že obmedzovať žalobkyňu ako spotrebiteľku na výber autoservisu predkladaním zoznamov servisov dodávateľom je základom pre značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a tak podľa § 53 Občianskeho zákonníka je takáto vymienená všeobecná zmluvná podmienka dodávateľa neplatná. Preto odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie mal za to, že pokiaľ žalobkyňa po dvoch neúspešných reklamáciách u žalovaného, vyhľadala autorizovaný servis značky vozidiel, ktoré kúpila u žalovaného, teda pre vozidlá značky Volkswagen, spĺňala aj spoločnosť Moris Slovakia s. r. o. podmienku autorizovaného servisu, dokonca servisu, ktorý vykonával servisné práce pre výhradného dovozcu motorových vozidiel značky Volkswagen na Slovensku (Porsche Slovakia s. r. o.). Odvolací súd sa súčasne stotožnil s tým, ako sa súd prvej inštancie vysporiadal s otázkou vedomosti žalovanej o poskytnutí servisnej služby na základe reklamácie žalobkyne spoločnosťou Moris Slovakia s. r. o., kde skonštatoval hodnovernosť vyjadrenia Moris Slovakia s. r. o. o tom, že žalovaná o tejto skutočnosti bola informovaná. Odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že žalobkyňa na správnom mieste uplatnila svoju reklamáciu. Odvolací súd sa ďalej zaoberal včasnosťou uplatnenia zodpovednosti za vady žalobkyňou, t. j. správnosťou počítania prerušenia lehoty - záručnej doby. Odvolací súd sa stotožnil so závermi súdu prvej inštancie, kedy počítajúc od prevzatia vozidla dňa 03. októbra 2014 a predĺžiac lehotu o 84 dní by uplynula prekluzívna lehota dňa 25. decembra 2016, čo je avšak sviatok, t. j. lehota uplynula najbližším pracovným dňom 27. decembra 2016. Z uvedeného vyplýva, že žalobkyňa nároky zo zodpovednosti za vady uplatnila včas, nakoľko platné odstúpenie od zmluvy bolo žalovanej doručené dňa 21. novembra 2016. Odvolací súd uviedol, že v bode 49. odôvodnenia rozhodnutia súd prvej inštancie len uviedol, že v prípade, kedy by žalobkyňa uplatnila nároky zo zodpovednosti za vady až dňa 16. januára 2017, uplatnila by ich po uplynutí prekluzívnej lehoty, čo sa však nestalo.

2.3. Odvolací súd z uvedených dôvodov dospel k záveru, že súd prvej inštancie vo veci správne rozhodol a v celom rozsahu sa vysporiadal s namietanými skutočnosťami uvedenými v predošlom zrušujúcom rozhodnutí. V zhode so súdom prvej inštancie zároveň uviedol, že žalovaná voči žalobkyňi neuplatnila konkrétny nárok naviazaný na dĺžku doby od kúpy motorového vozidla, jeho užívania a rozhodnutia vo veci samej, preto nebolo možné sa s touto skutočnosťou v konaní vysporiadať. Ku zvyšným námietkam ako nepodstatným pre rozhodnutie sa odvolací súd nevyjadroval. Na základe uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, ktoré odôvodnila s poukazom na ustanovenie § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a) CSP a navrhla napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

3.1. V nadväznosti na uplatnený dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP dovolateľka namietla, že súd prvej inštancie svojím postupom v konaní zásadne porušil procesné práva žalovanej tým, že sa nedržal

právneho názoru odvolacieho súdu, ktorý tento vyjadril v predošlom zrušujúcom rozhodnutí č. k. 18Co/41/2019 - 158 z 21. októbra 2019. Súdu prvej inštancie vznikla povinnosť vysporiadať sa po kladnom závere o existencii vady s námietkami žalovanej týkajúcimi sa zodpovednosti za vady, vedomosti žalovanej o uplatnenej zodpovednosti za vady u Moris Slovakia s. r. o., odstránením rozporu vo výpovedi B. M. a Moris Slovakia s. r. o. a vysporiadať sa s bezdôvodným obohatením na strane žalobkyne, ktoré vzniklo pri podmienke platného odstúpenia od zmluvy a ďalšom používaní vozidla. Súd prvej inštancie sa právnym názorom vyjadreným v zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu neriadil a svoj rozporný postup ani ničím neodôvodnil, čím nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanej, aby uskutočňovala jej patriace práva a to v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Súd prvej inštancie vydal napadnutý rozsudok bez akéhokoľvek doplnenia dokazovania a vyhodnotenia dôkazov podľa záväzného právneho názoru odvolacieho súdu v zrušujúcom rozhodnutí.

3.2. Vo vzťahu k uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP dovolateľka namietla odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v nadväznosti na otázku účinného odstúpenia od kúpnej zmluvy žalobkyňou podaním doručeným žalovanej dňa 21. novembra 2016, ktorý mal mať za následok zánik právneho vzťahu medzi stranami, kedy súdy dospeli k záveru, že uplatnenie práv zo zodpovednosti za vady u iného subjektu ako žalovanej (v servise) bolo riadnym uplatnením práv a platným právnym úkonom, na čo bola naviazaná otázka plynutia prekluzívnej lehoty na uplatnenie práva žalobkyne. Príslušné súdy sa podľa názoru žalovanej odklonili od ustálenej praxe dovolacieho súdu prezentovanej v Stanovisku najvyššieho súdu ČSR uverejnené pod Rc 22/1983, schválenom občianskoprávnym kolégiom NS ČSR dňa 30. decembra 1982, kde sa uvádza, že miesto uplatnenia práv zo zodpovednosti za vady vecí predaných v obchode sa spravuje ustanovením § 625 Obč. zák. (predtým § 253 Obč. zák.). Kupujúci uplatňuje práva zo zodpovednosti za vady zväčša v predajni obchodnej organizácie, kde bola vec predaná, príp. ak ide o právo na odstránenie vady v záručnej opravovni organizácie určenej na vykonávanie záručných opráv (totožne v rozhodnutiach dovolacieho súdu sp. zn. 2Cdo/29/2008, sp. zn. 6MCdo/16/2011 a sp. zn. 8Cdo/79/2017). Žalovaná taktiež videla odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v rozhodnutí sp. zn. 7Cdo/198/2016, kedy dôkazné bremeno preukázania riadneho odstúpenia od zmluvy prenieslo na plecia žalovanej, pričom negatívnu skutočnosť nie je možné preukazovať.

4. Žalobkyňa k podanému dovolaniu uviedla, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu považuje za vecne aj právne správne. V kontexte dovolacej námietky žalovanej podľa § 420 písm. f) CSP uviedla, že súd prvej inštancie splnil požiadavky odvolacieho súdu vyplývajúce z predošlého zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu a so spornými otázkami sa riadne vysporiadal, preto nemožno hovoriť o odňatí práva žalovanej konať pred súdom, čím by mohlo prísť k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces. Dovoláciu námietku žalovanej podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP považuje žalobkyňa za zmätočnú, kedy z obsahu dovolania nie je možné vyvodiť, pri riešení ktorej otázky/otázok sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Na základe uvedeného navrhla dovolanie v nadväznosti na dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP odmietnuť podľa § 447 písm. c) CSP a v nadväznosti na dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP odmietnuť podľa § 447 písm. f) CSP. Zároveň žiadala priznať jej nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné zamietnuť (§ 448 CSP).

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

8. Podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

9. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

10. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

11. V hierarchii postupu dovolacieho prieskumu platí, že dovolací súd najprv skúma prípustnosť dovolania z dôvodu zmätočnosti a až ak namietaný dôvod podľa § 420 CSP preukázaný nie je, pristúpi subsidiárne dovolací súd k prieskumu dovolacieho dôvodu spočívajúceho v správnosti právneho posúdenia veci (§ 421 CSP). Vychádzajúc z vyššie uvedeného dovolací súd prednostne pristúpil k posúdeniu existencie namietanej vady podľa § 420 písm. f) CSP.

12. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13. Dovolateľka vyvodila prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, kde namietala nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie, ktorý spôsobil odňatie jej možnosti konať pred súdom a tým poprel právo žalovanej na spravodlivý proces. Prípustnosť dovolania vyvodila z tvrdení, že súd prvej inštancie v spojení so súdom odvolacím nesprávne postupoval, keď sa nedržal záväzného pokynu odvolacieho súdu vyjadreného v predošlom zrušujúcom rozhodnutí č. k. 18Co/41/2019 - 158 z 21. októbra 2019, nedoplnil dokazovanie a následne sa po kladnom závere o existencii vady nevysporiadal s otázkami týkajúcimi sa zodpovednosti za vady, vedomosti žalovanej o uplatnenej zodpovednosti za vady u Moris Slovakia s. r. o., odstránením rozporu vo výpovedi B. M. a Moris Slovakia s. r. o. a nevysporiadal sa s bezdôvodným obohatením na strane žalobkyne. Žalovaná súčasne namietla vnútornú rozpornosť rozhodnutia súdu prvej inštancie.

14. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na

neustrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

15. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26, 5Cdo/57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

16. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). So zreteľom na to pristúpil aj v danom prípade k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľky, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jej práva na spravodlivý proces.

17. V danom prípade dovolací súd dospel k záveru, že napadnuté potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie spĺňa náležitosti odôvodnenia rozhodnutia (§ 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP) a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľné či nedostatočne odôvodnené. Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu v obsahovej prepojenosti s rozsudkom súdu prvej inštancie zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Argumentácia odvolacieho súdu v nadväznosti na rozhodnutie súdu prvej inštancie je koherentná a jeho rozhodnutie konzistentné, logické a presvedčivé, premisy v ňom zvolené, aj závery, ku ktorým na ich základe dospel, sú prijateľné pre právnickú aj laickú verejnosť. Z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu je zrejmé, na základe čoho dospel k záveru o dôvodnosti podanej žaloby a to v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie, s ktorým vzhľadom na potvrdzujúci výrok tvorí jeden celok a súčasne v spojení so zrušujúcim rozhodnutím odvolacieho súdu, ktorého právnym názorom je súd prvej inštancie podľa § 391 ods. 2 CSP viazaný.

17.1. Konkrétne k dovolacej námietke žalovanej týkajúcej sa tvrdenia, že súd prvej inštancie sa nedržal právneho názoru vyjadreného v predošlom zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu č. k. 18Co/41/2019 - 158 z 21. októbra 2019, že sa nevysporiadal s odvolacími námietkami žalovanej a nedoplnil

dokazovanie tak, ako ho zaviazal odvolací súd dovolací súd uvádza, že danému nie je možné prisvedčiť. Odvolací súd vo svojom zrušujúcom rozhodnutí zrušil rozsudok súdu prvej inštancie vo vzťahu k odvolaním napadnutým výrokom z dôvodu uvedenom v bode 7. odôvodnenia rozhodnutia, kde uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušuje pre jeho predčasnosť. Predčasné vydanie rozhodnutia vo veci videl v tom, že nebolo možné dospieť k jednoznačnému záveru o opakovanej odstrániteľnej vade, ktorá by odôvodňovala postup žalobkyne k odstúpeniu od kúpnej zmluvy s tým, že bolo potrebné vykonať znalecké dokazovanie navrhované žalovanou, ktorým sa malo dospieť k záveru o existencii resp. neexistencii opakovanej popísanej vady, ktorá by bránila riadnemu užívaniu vozidla. Následne odvolací súd zaviazal súd prvej inštancie po zistení danej skutočnosti vysporiadať sa s ostatnými námietkami žalovanej týkajúcimi sa zodpovednosti za vady, vedomosti žalovanej o uplatnenej zodpovednosti za vady u Moris Slovakia s. r. o., odstránením rozporu vo výpovedi B. M. a Moris Slovakia s. r. o. a vysporiadať sa s bezdôvodným obohatením na strane žalobkyne, ktoré vzniklo pri podmienke platného odstúpenia od zmluvy a ďalšom používaní vozidla. Dovolací súd v kontexte uvedeného dáva do pozornosti uznesenie Okresného súdu Prešov č. k. 15Csp/19/2017 - 187 z 09. apríla 2020, ktorým súd prvej inštancie na základe záväzného pokynu odvolacieho súdu nariadil znalecké dokazovanie, ktorým bolo znalcovi uložené vyhotoviť znalecký posudok v otázkach existencie väd popísaných žalobkyňou na motorovom vozidle. Znalecký posudok znalca Ing. Y. C. pod číslom 21/2020 bol súdu predložený dňa 15. decembra 2020 (č. l. 220), pričom na tento znalecký posudok súd prvej inštancie a taktiež odvolací súd v dovolaní napadnutom rozhodnutí odkázal pri posudzovaní otázky existencie či neexistencie tvrdených opakovaných väd na vozidle. Teda dovolacia námietka žalovanej, že nebol dodržaný pokyn odvolacieho súdu na doplnenie dokazovania nie je dôvodná.

17.2. V nadväznosti na preukázanie existencie vady na vozidle podľa pokynu vyplývajúceho zo zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu sa následne odvolací súd v spojení so súdom prvej inštancie v dovolaní napadnutom rozhodnutí zaoberal v bodoch 31. až 34. odôvodnenia otázkou uplatnenia zodpovednosti za vady, v bode 33. sa vyjadril k vedomosti žalovanej o uplatnení zodpovednosti za vady v spoločnosti Moris Slovakia s. r. o. a k tomu, prečo prihliadol na vyjadrenie spoločnosti Moris Slovakia s. r. o. a nie na vyjadrenie svedka B. M. a v bode 38. odôvodnenia sa vyjadril k otázke bezdôvodného obohatenia žalobkyne tvrdenom žalovanou. Potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu tvorí s rozhodnutím súdu prvej inštancie jeden celok, a preto je potrebné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu obsahovo prepojiť s odôvodnením súdu prvej inštancie, kde sa tento v dovolaní zmienenými otázkami zaoberal rozsiahlejšie a to konkrétne platnosťou odstúpenia od zmluvy v bodoch 45. až 59. odôvodnenia, vedomosťou žalovanej o uplatnení zodpovednosti za vady u Moris Slovakia s. r. o. a rozpormi vo výpovedi svedka B. M. a vyjadrení Moris Slovakia s. r. o. v bode 47. odôvodnenia a otázkou bezdôvodného obohatenia na strane žalobkyne vzniknutom užívaním vozidla po odstúpení od kúpnej zmluvy v bodoch 60. až 65. odôvodnenia. Súčasne nemožno prisvedčiť námietke žalovanej ohľadom vnútornej rozpornosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, k čomu sa odvolací súd v napadnutom rozhodnutí taktiež vyjadril, kedy ozrejmil, že bod 49. odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie bola len hypotetická úvaha, kedy by žalobkyňa nestihla prekluzívnu lehotu na uplatnenie zodpovednosti za vady odstúpením od zmluvy v prípade, že by od zmluvy odstúpila až podaním zo 16. januára 2017, čo sa však nestalo, k čomu sa súd prvej inštancie vyjadril v nasledujúcom bode odôvodnenia svojho rozhodnutia a na základe čoho vyhodnotil dodržanie prekluzívnej lehoty na odstúpenie od kúpnej zmluvy.

17.3. Dovolací súd preto nemôže prisvedčiť námietkam žalovanej odôvodňujúcim prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP z dôvodu zmatečnosti rozhodnutia odvolacieho súdu na základe toho, že sa odvolací súd nevysporiadal s námietkami žalovanej zmienenými v dovolaní, ktorých potrebu riešenia uviedol v zrušujúcom rozhodnutí odvolací súd a že sa súd prvej inštancie neriadil jeho záväznými pokynmi, nedoplnil dokazovanie, čím by konal svojvoľne v spojení s vnútornou rozpornosťou rozhodnutia súdu prvej inštancie.

18. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení z 23. júna 2004, sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a

zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia“. Odvolací súd v prípade potvrdenia rozsudku súdu prvej inštancie sa v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia podaného súdom prvej inštancie (porovnaj rozsudok Helle proti Fínsku z 19. decembra 1997, sťažnosť č. 20772/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-VIII). Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré jasne zhodnotí skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany sporu na spravodlivý proces (napr. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, III. ÚS 191/2013). Vo svetle týchto rozhodnutí aj Najvyšší súd Slovenskej republiky zastáva názor, že nie je nutné, aby na každú žalobnú námietku bola daná súdom podrobná odpoveď a rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzované s ohľadom na okolnosti každého prípadu. Na základe uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v kombinácii s rozhodnutím súdu prvej inštancie, s ktorým tvorí jeden komplex a so zrušujúcim rozhodnutím odvolacieho súdu, ktorého právny názor je podľa § 391 ods. 2 CSP pre súd prvej inštancie záväzný, sa nevyznačuje vadou zmatečnosti, ktorá by zakladala prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, keďže príslušné súdy dali odpovede na všetky pre rozhodnutie vo veci samej podstatné otázky.

19. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že žalovaná sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jej predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľka so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama o sebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

20. Keďže dovolací súd dospel k záveru o tom, že prípustnosť dovolania žalovanej z ustanovenia § 420 písm. f) CSP nevyplýva, pristúpil k posúdeniu dovolania žalovanej z hľadiska ďalšieho uplatneného dovolacieho dôvodu - nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom.

21. Právnym posúdením veci je aplikácia práva na zistený skutkový stav. Je to činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej normy, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (questio iuris). Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok (questio facti), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

22. Dovolací súd v prvom rade skúmal, či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo na základe dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP v spojení s § 432 ods. 1 a 2 CSP a dospel k záveru, že dovolanie žalovanej je síce procesne prípustné (kedy z obsahu dovolania vyplýva právna otázka, v ktorej riešení sa odvolací súd mal odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, kedy boli vymedzené rozhodnutia, od ktorých sa mal odvolací súd odkloniť a súčasne možno abstrahovať riešenie danej právnej otázky), ale nie je dôvodné, a preto ho zamietol (§ 448 CSP).

23. Žalovaná prípustnosť svojho dovolania vyvodzovala z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP, kde za hlavnú právnu otázku, ktorú bolo podľa názoru dovolateľky potrebné riešiť, vymedzila, či žalobkyňa

účinne odstúpila od kúpnej zmluvy, teda či úkon žalobkyne zo dňa 18. novembra 2016, označený ako „Odstúpenie od Zmluvy o predaji motorového vozidla z 11. augusta 2014, výzva na vrátenie kúpnej ceny a výzva na náhradu škody“, ktorý bol žalovanej doručený dňa 21. novembra 2016, mal za následok zánik právneho vzťahu medzi stranami. Žalovaná zastala názor, že uplatnenie práv zo zodpovednosti za vady žalobkyňou u iného subjektu - servise dňa 28. septembra 2016, teda u osoby odlišnej od žalovanej, nemožno vyhodnotiť ako platný právny úkon. Za rozhodnutia svedčiace odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu označila Stanovisko najvyššieho súdu ČSR uverejnené pod Rc 22/1983, schválené občianskoprávnym kolégiom NS ČSR dňa 30. decembra 1982, v zmysle ktorého kupujúci uplatňuje práva zo zodpovednosti za vady zväčša v predajni obchodnej organizácie, kde bola vec predaná, príp. ak ide o právo na odstránenie vady v záručnej opravovni organizácie určenej na vykonávanie záručných opráv (totožne v rozhodnutiach dovolacieho súdu sp. zn. 2Cdo/29/2008, sp. zn. 6MCdo/16/2011 a sp. zn. 8Cdo/79/2017) a taktiež označila rozhodnutie dovolacieho súdu sp. zn. 7Cdo/198/2016, v zmysle ktorého dôkazné bremeno preukázania riadneho odstúpenia od zmluvy je na pleciach odstupujúcej strany, v ktorých rozpore bolo v tejto veci rozhodnuté.

24. Súdom prvej inštancie bolo pri skúmaní skutkového stavu zistené, že spoločnosť Moris Slovakia s. r. o., u ktorej žalobkyňa dňa 28. septembra 2016 s vybavením dňa 09. novembra 2016 reklamovala motorové vozidlo (t. j. uplatnila právo zo zodpovednosti za vady odstránením vady opravou), je na základe zmluvy uzatvorenej s výhradným importérom motorových vozidiel značky Volkswagen pre Slovenskú republiku autorizovaným servisom vykonávajúcim záručné opravy motorových vozidiel predmetnej značky, kde súčasne súd aplikoval § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Z dôvodu pokračovania existencie vady na vozidle žalobkyňa následne uplatnila práva zo zodpovednosti za vady odstúpením od kúpnej zmluvy podaním z 18. novembra 2016, doručeným priamo predajcovi vozidla - žalovanej dňa 21. novembra 2016. Žalovaná namietla, že neprišlo k platnému odstúpeniu od zmluvy, pokiaľ práva zo zodpovednosti za vady žalobkyňa neuplatnila priamo u žalovanej, ako subjektu, ktorý okrem predaja motorových vozidiel vykonáva aj ich komplexný servis, t. j. odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe, keď uplatnenie práva zo zodpovednosti za vady u Moris Slovakia s. r. o. vyhodnotil ako platné, na základe čoho prišlo k predĺženiu prekluzívnej lehoty na uplatnenie odstúpenia od zmluvy, čím bolo odstúpenie od zmluvy zo dňa 18. novembra 2016 taktiež vyhodnotené ako platný právny úkon.

25. Dovolací súd sa v prvom rade zaoberal dovolateľkou označeným rozhodnutím - Stanoviskom najvyššieho súdu ČSR uverejnené pod Rc 22/1983, schváleným občianskoprávnym kolégiom NS ČSR dňa 30. decembra 1982, v zmysle ktorého kupujúci uplatňuje práva zo zodpovednosti za vady zväčša v predajni obchodnej organizácie, kde bola vec predaná, príp. ak ide o právo na odstránenie vady v záručnej opravovni organizácie určenej na vykonávanie záručných opráv. Dovolací súd uvádza, že zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie vyplýva, že spoločnosť Moris Slovakia s. r. o. bola na základe zmluvy uzatvorenej s výhradným importérom motorových vozidiel značky Volkswagen pre Slovenskú republiku (Porsche Slovakia s. r. o.) vyhodnotená ako autorizovaný servis vykonávajúcí záručné opravy motorových vozidiel predmetnej značky. Žalobkyňa u spoločnosti Moris Slovakia s. r. o. uplatnila práva zo zodpovednosti za vady opravou veci dňa 28. septembra 2016. Následne z dôvodu pretrvávajúcej existencie vady na vozidle uplatnila práva zo zodpovednosti za vady odstúpením od kúpnej zmluvy u predávajúceho. Zo Stanoviska najvyššieho súdu ČSR uverejnené pod Rc 22/1983 priamo vyplýva, že kupujúci v prípade práva na odstránenie vady uplatňuje toto v záručnej opravovni organizácie určenej na vykonávanie záručných opráv. Keďže žalobkyňa si právo na opravu motorového vozidla uplatnila v spoločnosti Moris Slovakia s. r. o., ktorá bola ustálená ako autorizovaný servis vykonávajúcí záručné opravy motorových vozidiel značky Volkswagen, uplatnila si žalobkyňa právo na odstránenie vady u subjektu v súlade so Stanoviskom najvyššieho súdu ČSR uverejnené pod Rc 22/1983. Dovolací súd námietku žalovanej ohľadom odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v tejto časti považuje za nedôvodnú.

26. K žalovanej označenému rozhodnutiu najvyššieho súdu sp. zn. 8Cdo/79/2017 z 27. júna 2018, svedčiacemu odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, dovolací súd uvádza, že v predmetnom rozhodnutí sa neprejednáva otázka totožná s predmetom tohto sporu. V danej veci sa

dovolací súd zaoberal otázkou, či právny úkon, ktorým kupujúci uplatnil práva zo zodpovednosti za vady výmenou tovaru a súčasne odstúpením od zmluvy je možné považovať za platný právny úkon. V predmetnom rozhodnutí sa súdy nezaoberali otázkou platnosti uplatnenia práv zo zodpovednosti za vady opravou u subjektu odlišného od predajcu veci. K odklonu od daného rozhodnutia odvolacieho súdu preto nemohlo v tejto veci dôjsť.

27. K žalovanej označenému rozhodnutiu najvyššieho súdu sp. zn. 7Cdo/198/2016 z 10. mája 2018 dovolací súd uvádza, že rozhodnutie odvolacieho súdu nevyhodnotil ako odkláňajúce sa od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu z dôvodu tvrdeného presunu dôkazného bremena na žalovanú v otázke preukázania riadneho odstúpenia od kúpnej zmluvy zo strany žalobkyne. Žalobkyňa od kúpnej zmluvy odstúpila podaním z 18. novembra 2016, doručeným žalovanej dňa 21. novembra 2016, t. j., doručeným priamo predajcovi vozidla, ktoré doručenie žalovaná nerozporovala. Neplatnosť daného odstúpenia od kúpnej zmluvy žalovaná naviazala na plynutie prekluzívnej lehoty a jej predĺženie o dobu reklamácie vady veci uplatnenej u iného subjektu, ktoré predchádzalo odstúpeniu od kúpnej zmluvy, konkrétne u Moris Slovakia s. r. o. Súdy nižších inštancií vyhodnotili spoločnosť Moris Slovakia s. r. o. ako autorizovaný servis na opravu vozidla žalobkyne, čím prišlo k predĺženiu prekluzívnej lehoty o dobu vybavenia reklamácie a následne k platnému odstúpeniu od kúpnej zmluvy zo strany žalobkyne a to nie len na základe skutočnosti, že by žalovaná nepreukázala, že Moris Slovakia s. r. o. nie je autorizovaným servisom, kde by mohlo prísť k presunu dôkazného bremena na stranu žalovanej, ale na základe skutočnosti, že Moris Slovakia s. r. o. disponuje zmluvným vzťahom s výhradným importérom motorových vozidiel značky Volkswagen pre Slovenskú republiku (Porsche Slovakia s. r. o.), na základe čoho je autorizovaným servisom vykonávajúcim záručné opravy motorových vozidiel predmetnej značky. Z uvedených dôvodov neprišlo k odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe v otázke dôkazného bremena na preukázania platného odstúpenia od kúpnej zmluvy.

28. Ďalej sa dovolací súd zaoberal rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 6MCdo/16/2011 z 27. marca 2013, z ktorého právnej vety vyplýva nasledovné: „Ak vybavenie reklamácie odstrániteľnej vady predanej veci trvá dlhšie ako 30 dní, má kupujúci (spotrebiteľ) v zmysle § 19 ods. 4 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa rovnaké práva, akoby išlo o vadu neodstrániteľnú. Aj po márnom uplynutí tejto lehoty má ale právo zotrvať na požiadavke odstránenia vady alebo zmeniť voľbu a uplatniť práva uvedené v § 623 Občianskeho zákonníka. Touto voľbou je potom kupujúci viazaný a nemôže ju dodatočne meniť. V občianskom súdnom konaní sa potom môže domáhať priznania len toho práva, ktoré uplatnil u predávajúceho. Súd tieto vzájomne sa vylučujúce práva nemôže priznať formou alternatívneho petitu.“ Teda opätovne možno ustáliť, že žalovanou označené rozhodnutie dovolacieho súdu, od ktorého sa mal odvolací súd v danej veci odkloniť, sa nezaobera otázkou vymedzenou žalovanou. Podstatou otázky žalovanej je skutočnosť, či je možné považovať právny úkon odstúpenia od kúpnej zmluvy z 18. novembra 2016 za platný, ktorý bol doručený žalovanej v lehote predĺzenej o dobu reklamácie motorového vozidla u Moris Slovakia s. r. o., ktorý žalovaná nepovažuje za autorizovaný servis. V tomto súdnom konaní si žalobkyňa uplatňuje nároky z odstúpenia od kúpnej zmluvy, ktoré bolo doručené priamo predávajúcemu - žalovanej. Teda nemožno tvrdiť, že by si žalobkyňa v občianskom súdnom konaní uplatňovala priznanie práva, ktoré neuplatnila u predávajúceho, na základe čoho nemožno dospieť k záveru o existencii odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v nadväznosti na toto rozhodnutie. Rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 6MCdo/16/2011 z 27. marca 2013 sa zaoberal aj súd prvej inštancie (body 51. až 57. odôvodnenia), pričom s daným sa dovolací súd stotožnil a odklon od ustálenej rozhodovacej praxe nezistil.

29. Dovolací súd sa taktiež zaoberal žalovanou označeným rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/29/2008 z 30. júna 2009, v ktorom sa dovolací súd zaoberal otázkami naviazanými na skutkové okolnosti, kedy si kupujúci uplatnil nároky zo zodpovednosti za vady až po uplynutí záručnej doby a kedy si kupujúci v rámci záručnej doby uplatnil práva v neurčitej podobe, z čoho nebolo možné vyvodiť, či a aké konkrétne právo zo zodpovednosti za vady mal kupujúci pri svojom prejave vôle na mysli. V danej veci boli teda prejednávané odlišné skutkové a právne okolnosti, než v tomto konaní, kedy sa dovolací súd v rozhodnutí sp. zn. 2Cdo/29/2008 z 30. júna 2009 žiadnym spôsobom nezaoberal otázkami predĺženia prekluzívnej lehoty na uplatnenie práva zo zodpovednosti za vady odstúpením od

kúpnej zmluvy o dobu trvania reklamácie opravou vecí - motorového vozidla v autorizovanom servise, čo malo vplyv na platnosť odstúpenia od kúpnej zmluvy. Dovolací súd preto nezistil odklon od ustálenej rozhodovacej praxe ani v nadväznosti na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/29/2008 z 30. júna 2009.

30. Dovolací súd na základe vyššie uvedeného dospel k záveru, že odvolací súd sa v dovolaní napadnutom rozhodnutí v nadväznosti na žalovanou nastolenú právnu otázku neodklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, kedy súd prvej inštancie a v zhode s ním odvolací súd vyhodnotili žalobkyňou uplatnenú zodpovednosť za vady odstúpením od kúpnej zmluvy podľa § 623 ods. 1 Občianskeho zákonníka za platný právny úkon urobený na správnom mieste - u predajcu a včas v rámci prekluzívnej lehoty, ktorá bola predĺžená o dobu opravy motorového vozidla vykonávanej v autorizovanom servise podľa § 625 v spojení s § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

31. Keďže dovolacia námietka žalovanej, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci v ňom vymedzenej právnej otázke (§ 421 ods. 1 písm. a) CSP) je nedôvodná a vzhľadom na neopodstatnenosť námietky, že konanie pred odvolacím súdom v spojení so súdom prvej inštancie bolo postihnuté namietanou vadou vyplývajúcou z § 420 písm. f) CSP, dovolací súd dovolanie žalovanej ako celok podľa § 448 CSP zamietol.

32. Žalobkyňa bola v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešná (§ 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP), preto jej dovolací súd proti žalovanej priznal v súlade s § 262 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov dovolacieho konania s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

33. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.